

Arrest

nr. 241 264 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
Jacques Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen het volgende feitenrelaas weer:

“Verzoekende partij verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, geboren te Oran op 16/10/1983. Op 01.04.2019 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met mevr. J. W. af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem.

Op 13.05.2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van het administratief verslag – illegaal verblijf.
Op 21.05.2019 nam de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten.
Verzoeker diende op 29.05.2019 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormeld bevel. Bij arrest nr. 226.742 dd. 26.09.2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep van verzoeker.
Op 08.01.2019 legde verzoeker opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning met mevr. J. W. af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem.
Op 24.07.2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als partner duurzame relatie van een Belgische onderdaan.
Op 20.01.2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
Dit is de bestreden beslissing”

Buiten de datum van de bestreden beslissing die 21 januari 2020 moet zijn, is dit feitenrelaas correct en vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

De bestreden beslissing van 21 januari 2020 kent de volgende motieven:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.07.2019 werd ingediend door:

Naam: K.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Algerije
Geboortedatum: 16.10.1983
Geboorteplaats: O.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische partner, de genaamde J. W. (RR:...) in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: “1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- Loonfiches van haar tewerkstelling bij VZW H. H. van de maanden mei, juni en juli 2019
- Een arbeidsovereenkomst van D. NV vanaf 1 oktober 2019.
- KBC rekeninguittreksels met stortingen van I. V. VZW van gezinsbijslag groeipakket voor de maanden februari tot en met juli 2019. Met deze gelden kan geen rekening worden gehouden, er kan bezwaarlijk

gesteld worden dat referentiepersoon dit geld zou kunnen aanwenden om betrokkene mee te onderhouden terwijl dit voor haar Belgisch minderjarig kind is bestemd.

Uit het administratief dossier (Dolsis) blijkt echter dat de referentiepersoon sedert 1 januari 2020 tewerkgesteld is bij het OCMW Diest. Hier werden geen verdere bewijzen van bestaansmiddelen van voorgelegd. Bijgevolg heeft onze dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg kan de toetsing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is bij deze overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van:

- artikel 40ter, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);
- artikel 52, §4, van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de artikelen 41 en 47 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"5. Les moyens invoqués à l'appui du recours

En ce qui concerne la décision de refus de séjour de plus de trois mois :

Moyen pris de la violation de l'article 40ter, §2, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 52§4 alinéa 5 de l'AR du 8 octobre 1981, des articles 1, 2, 3 et 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, de l'erreur d'appréciation, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, du principe de bonne administration en ce compris le droit d'être entendu (article 47 de la Charte) et du devoir de minutie

La décision attaquée refuse à Monsieur K. un droit de séjour de plus de trois mois et, par là, lui refuse de vivre auprès de sa compagne, Madame J., de nationalité belge.

Alors que Monsieur K. répond bien aux conditions posées par l'article 40 ter de la loi du 15/12/1980.

Monsieur K. a fourni les documents qui lui ont été demandés.

Ainsi, afin de démontrer que Madame J. dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers, le requérant a précisé que Madame travaille depuis 3 ans et a versé les pièces demandées ; à savoir les 3 dernières fiches de salaire :

- les fiches de salaire des mois de mai, juin et juillet 2019 (VZW H. H.)*
- un contrat de travail signé avec D. NV le 1er octobre 2019 ;*

Depuis le 1er janvier 2020, Madame J. travaille auprès du CPAS de Diest et perçoit un montant de 1874, 61€.

La partie adverse ne peut l'ignorer puisqu'elle a consulté le fichier DOLSIS.

Ce faisant, pourquoi n'a-t-elle pas cherché à investiguer davantage en invitant Madame J. à apporter des compléments d'information et en lui demandant par exemple de verser son nouveau contrat de travail conclu avec le CPAS de Diest ?

Ce faisant, la partie adverse a failli à son devoir de minutie.

Toute autorité administrative est tenue, pour sa part, de procéder à une recherche minutieuse des faits, de récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et de tenir compte d tous les éléments du dossier pour prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. (CCE, 18 octobre 2018, n° 211 116, RDE, 2019, p. 59)

Or, il s'avère en l'espèce que tel n'est pas le cas.

La partie adverse n'a nullement cherché à investiguer davantage quant à la situation de Madame J.

La demande datant du 24 juillet 2019, elle s'est plutôt hâtée à rendre une décision avant l'expiration du délai de 6 mois ; la décision a été rendue en date du 21 janvier 2020.

Pourquoi ne pas avoir cherché à interroger Monsieur K. afin de recueillir de plus amples informations sur la situation familiale avant la prise de décision ?

L'article 41 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne intitulé «Droit à une bonne administration», dispose :

«1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

a) le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

b) le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;

c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.»

Le droit d'être entendu est consacré par un principe général du droit de l'UE.

Ainsi :

la Cour de Justice de l'Union européenne, qui dans un arrêt C-277/11, du 22 novembre 2012, a jugé :

81 A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28

mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 36).

*82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commission*, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.*

83 Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84 Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

*85 Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).*

*86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).*

*87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec.p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1 octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09) P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65)*

Le droit d'être entendu est un principe général de droit dans l'ordre juridique interne.

Ainsi :

Ce principe a été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 :

*« Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause *Khaled Boudjlida*, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)*

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Ainsi, Madame J. aurait pu apporter à la partie adverse tous ses apaisements si elle avait pu produire le contrat de travail avec la mention du taux de rémunération / heure et le volume horaire par semaine et éventuellement la nature d'avantages dont elle bénéficie.

Elle verse au présent recours la fiche de salaire du mois de janvier 2020 et il apparaît qu'elle perçoit un montant de 1874, 61€/mois.

Il y a incontestablement dans le chef de la partie adverse une violation de ce principe puisque ni Monsieur K. ni Madame J. n'ont été entendus avant la prise de la décision querellée.

Or, il s'agit d'une décision qui est de nature à l'affecter défavorablement Monsieur K. puisqu'elle porte atteinte à un droit fondamental, celui de vivre régulièrement et en toute légalité auprès de sa compagne, ressortissante belge. La partie requérante aurait dès lors du avoir la possibilité de faire valoir son point de vue.

Il y a incontestablement dans le chef de la partie adverse une violation de ce principe.

Il ressort de cette jurisprudence que les administrations nationales sont tenues de respecter la Charte et les principes fondamentaux du droit de l'Union lorsqu'elles en font application.

Les articles 40 à 47 constituent essentiellement la transposition de la Directive 2004/38/C du Parlement européen et du Conseil du 29/04/2004 relatif au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres. (S. Janssens et P. Robert, Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne, ADDE, 2013, n° 174)

La partie adverse, au mépris des dispositions internationales et nationales, a pris une décision portant atteinte à un droit fondamental ; celui de mener une vie de famille et de celui de vivre ensemble.

En conséquence, il convient d'annuler la décision querellée."

De verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat hij wel degelijk zou beantwoorden aan de voorwaarden voor gezinshereniging met zijn Belgische partner. De verzoekende partij wijst op het feit dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige én toereikende bestaansmiddelen. Verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden doordat niet is toegelaten de verwerende partij in kennis te stellen van zijn nieuwe tewerkstelling sedert 1 januari 2020. De verwerende partij heeft op 10 januari 2020 de Dolsis-gegevens nagekeken en gezien dat er een nieuwe tewerkstelling was bij het OCMW sedert 1 januari 2020, zonder na te kijken of te informeren wat de verdienste uit deze tewerkstelling was. Verzoeker stelt dat hij steeds de nodige gegevens bijbracht.

2.2. Met betrekking tot het eerste middel stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het volgende:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verzoekende partij heeft op 24.07.2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, in functie van haar Belgische partner.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt in dit kader als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Eenvoudige lezing van voormelde bepaling leert dat de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over stabiele, regelmatige én toereikende bestaansmiddelen te beschikken, zulks ten einde te vermijden dat de verzoekende partij na de gezinshereniging ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Evenwel diende de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op basis van de voorgelegde stavingstukken vast te stellen dat weliswaar bewijzen van inkomsten tot en met juli 2019, alsook een arbeidsovereenkomst dd. 01.10.2019 werd voorgelegd, doch dat voormelde stukken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing allen achterhaald waren.

De bestreden beslissing maakt hieromtrent uitdrukkelijk melding van volgende elementen:

“Uit het administratief dossier (Dolsis) blijkt echter dat de referentiepersoon sedert 1 januari 2020 tewerkgesteld is bij het OCMW Diest. Hier werden geen verdere bewijzen van bestaansmiddelen van voorgelegd. Bijgevolg heeft onze dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg kan de toetsing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.”

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift erkent dat de Belgische referentiepersoon inmiddels tewerkgesteld is bij het OCMW Diest, waarbij tevens wordt opgemerkt dat de referentiepersoon aldaar maandelijks circa 1.800,00 euro verdient.

Er bestaat tussen partijen evenwel geen betwisting dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing volstrekt geen informatie door de verzoekende partij was voorgelegd met betrekking tot de tewerkstelling bij het OCMW Diest, zodat het de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken,

Volksgezondheid, Asiel en Migratie volstrekt niet mogelijk was om zicht te krijgen op de bestaansmiddelen situatie van de Belgische referentiepersoon.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Zie ook:

“Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).”

De verzoekende partij uit in haar inleidend verzoekschrift nog bezwaren nopens het feit dat de gemachtigde van de Minister niet uit eigen beweging verdere opzoekingen heeft gedaan met betrekking tot de meest actuele tewerkstelling van de referentiepersoon. Minstens meent de verzoekende partij dat zij door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie diende te worden uitgenodigd om bijkomende stukken bij te brengen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij doorheen haar kritiek kennelijk uit het oog verliest dat zij de bewijslast draagt met betrekking tot de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde bestaansmiddelenvoorwaarde.

Zie ook:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

En ook:

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

Het spreekt voor zich dat de verzoekende partij haar eigen gebrek aan zorgvuldigheid niet aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ten kwade kan duiden.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij wist of behoorde te weten dat bewijs diende te worden geleverd van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, spreekt het voor zich dat het aan de verzoekende partij zelf toekwam om de nodige stavingstukken bij te brengen, zodra zij op de hoogte was van het feit dat de referentiepersoon van tewerkstelling zou veranderen.

Er kan immers geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bezwaarlijk op basis van achterhaalde stukken uitspraak kan doen over het regelmatige, toereikende én stabiele karakter van de vereiste bestaansmiddelen.

De verzoekende partij voert nog een schending aan van artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsook van het algemeen beginsel van het hoorrecht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontfen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Terwijl bovendien hoe dan ook moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in het kader van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan steunen op artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Zie ook:

“In casu stelt zich bijgevolg de vraag of men te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. [...] is de tweede bestreden beslissing nu een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van een Nigeriaanse verzoekster in functie van haar Belgische partner. Het betreft een toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86) en 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort Richtlijn 2004/38), niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten” (HvJ 15 november 2011, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Bijgevolg wordt vastgesteld dat in casu de beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en niet kan beschouwd worden als een toepassing van Richtlijn 2004/83/EG in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert en kan zij zich dus niet dienstig beroepen op artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.” (R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014)

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten,

hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24.07.2019 een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden indiende in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds werd aangehaald beschikte de verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.

Daar waar de verzoekende partij heeft nagelaten bepaalde elementen ter kennis te brengen aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, kan enkel worden herhaald dat dit gebrek aan zorgvuldigheid enkel aan de verzoekende partij zelf kan worden verweten, en niet kan worden aanzien als een schending van de hoorplicht in hoofde van de gemachtigde van de Minister, die redelijkerwijs kon vaststellen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie reeds had kenbaar gemaakt middels voornoemde aanvraag.

Verzoekende partij heeft ontegensprekelijk de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Verzoeker voert aan dat er een manifeste beoordelingsfout is begaan en bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk. Hij voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

Verzoeker en diens partner, van Belgische nationaliteit, hebben een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Scherpenheuvel-Zichem op 1 april 2019 en op 8 juli 2019.

Verzoeker dient zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in op 24 juli 2019.

In de bijlage 19ter vraagt de verwerende partij onder meer dat verzoeker het bewijs bijbrengt van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker brengt, wat dit aspect betreft (voorhanden in het administratief dossier), de loonfiche van oktober 2019 ten bedrage van 1942,65 euro aan voor het nemen van de bestreden beslissing:

Uit een nota over de voorgelegde documenten blijkt dat werden voorgelegd: *“loonfiches en arbeidsovereenkomst D. NV”*. Met uitzondering van de loonfiche van oktober 2019 bevinden deze documenten zich niet in het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat ook werden voorgelegd:

*“- Loonfiches van haar tewerkstelling bij VZW H. H. van de maanden mei, juni en juli 2019;
- Een arbeidsovereenkomst van D. NV vanaf 1 oktober 2019;
- KBC rekeninguittreksels met stortingen van I. V. VZW van gezinsbijslag groeipakket voor de maanden februari tot en met juli 2019.”*

Ook deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij steeds op de hoogte werd gesteld van nieuwe informatie over de tewerkstelling van de verzoeker, wellicht tot en met december 2019, nu de arbeidsovereenkomst over de tewerkstelling bij D. NV overeenstemt met de Dolsis-gegevens. De verwerende partij betwist dit niet.

De verwerende partij merkt correct op:

“De verzoekende partij heeft op 24.07.2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, in functie van haar Belgische partner.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt in dit kader als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Eenvoudige lezing van voormelde bepaling leert dat de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over stabiele, regelmatige én toereikende bestaansmiddelen te beschikken, zulks ten einde te vermijden dat de verzoekende partij na de gezinshereniging ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Evenwel diende de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op basis van de voorgelegde stavingstukken vast te stellen dat weliswaar bewijzen van inkomsten tot en met juli 2019, alsook een arbeidsovereenkomst dd. 01.10.2019 werd voorgelegd, doch dat voormelde stukken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing allen achterhaald waren.

De bestreden beslissing maakt hieromtrent uitdrukkelijk melding van volgende elementen:

“Uit het administratief dossier (Dolsis) blijkt echter dat de referentiepersoon sedert 1 januari 2020 tewerkgesteld is bij het OCMW Diest. Hier werden geen verdere bewijzen van bestaansmiddelen van voorgelegd. Bijgevolg heeft onze dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg kan de toetsing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.”

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift erkent dat de Belgische referentiepersoon inmiddels tewerkgesteld is bij het OCMW Diest, waarbij tevens wordt opgemerkt dat de referentiepersoon aldaar maandelijks circa 1.800,00 euro verdient.”

De verwerende partij gaat voorbij aan de vaststelling dat de hoegrootheid van het bedrag van de nieuwe tewerkstelling pas kon bekend gemaakt worden einde januari 2020 - begin februari 2020, wanneer de werkgever een loonfiche ter beschikking stelt (eerste loonfiche) van verzoeker. De bestreden beslissing werd genomen op 21 januari 2020 toen de nieuwe tewerkstelling, ingaand op 1 januari 2020, nog geen maand was voltooid. De verzoeker kon nog niet in het bezit zijn van de loonfiche van januari 2020 die hem pas na het verstrijken van de maand, dus na het nemen van de bestreden beslissing, wordt uitgereikt.

Verzoeker stelt correct, in dit geval, dat de verwerende partij faalt in haar zorgvuldigheidsplicht. Alhoewel de bewijslast van het bestaan van voldoende toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon op de schouders van verzoeker rust, heeft de verwerende partij zich niet afdoende geïnformeerd over de concrete nieuwe gegevens die voortvloeide uit de tewerkstelling bij het OCMW. Het is kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten, nu hij in het verleden steeds correct heeft gehandeld met betrekking tot het overmaken van de verdiensten van de referentiepersoon, voor het nemen van de bestreden beslissing al gegevens te verwachten over de hoegrootheid van het loon indien de concrete gegevens over het loon van de referentiepersoon niet konden kenbaar gemaakt worden voor het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft zich gebaseerd op gegevens, ontdekt op 10 januari 2020, en werd genomen op 21 januari 2020 vooraleer de concrete inkomsten uit deze nieuwe tewerkstelling bekend waren. De stelling van de verwerende partij dat verzoeker *“ontegensprekelijk de mogelijkheid”* had *“om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken”*, kan niet gevolgd worden. Verder blijkt dat het enige element waarop de bestreden beslissing zich steunt, ligt in het niet voorleggen van *“bewijzen van bestaansmiddelen”*, zodat de verwerende partij *“geen zicht op de huidige bestaansmiddelen heeft”*. De bestreden beslissing stelt dat hierdoor geen toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan gebeuren. Ten overvloede: nu de maand januari 2020, eerste maand van de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon, nog niet was verstreken, was het wellicht aangewezen hetzij deze maand af te wachten of indien de verwerende partij meende dat dan snel een beslissing moest genomen worden, telefonisch contact op te nemen met verzoeker om hem toelichtingen te vragen, zelf al is het horen van verzoeker niet wettelijk vereist in het kader van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009.

De bestreden beslissing werd kennelijk onredelijk genomen en de feitenvinding is niet afdoende.

Verzoeker legt bij het verzoekschrift de loonfiche van het OCMW voor van de hele maand januari 2020, waaruit blijkt dat de referentiepersoon netto 1874,61 euro verdiende. De verwerende partij kon op het ogenblik van de bestreden beslissing geen rekening houden met dit stuk omdat het niet bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zoals evenmin de verzoeker dit stuk had kunnen bijbrengen voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker heeft zorgvuldig geageerd.

De zorgvuldigheidsplicht werd in de mate zoals hierboven besproken geschonden. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel moeten niet worden besproken, nu deze niet kunnen leiden tot een ruimere vernietiging.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN